

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ.

Δεύτερός μας χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθηναί.

Χίλια δεκακόσα όγδοήντα πέντε,
Τό Κουβέρνο πάει πρώμα με πονέντε.

Ό Ρωμηός την εβδομάδα — μόνο μιá φορά θά βγαίνη.
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς δέν δέχομαι — γιατί δέν τους άνέχομαι,
Κι' όσα φύλλα κι' άν κρατήσ — δέν περνάς συνδρομητής.

Δέν θά έχουμε τεφτέρια — όπως πριν και νταραβέρια.
Γράμματα και πληρωμαί — αποστέλλονται σ' έ μέ.
Μές 'στών φόρων την άντάρα — κι' ό Ρωμηός μας μιá δέκάρα
Κι' άς την δίνη όποιος θέλει — είδ' άλλέως δέν μās μέλει.

Δύο του Μάρτη... άνοιξς, πετζ τό χελιδόνι,
κι' αρχίζει νά σηκώνεται 'στά σύννεφα ή σκόνη.

Πενήντα νούμερο κι' όκτώ,
με στόμα στέκω άνοικτό.

Συμπόσιον Κουταλιανού έν μέσω του 'Ωκεανού

Είς ένα έκ των άδυσθών του Πειραιώς λιμένων
ύπάρχει τρεχαντήριον σημαιοστολισμένον,
αυτό δέ τό άσήμαντον και άφανές καίκι
'στόν Παναγήν Κουταλιανόν από πολλοού άνήκει.
Μ' αυτό ό γίγας Παναγής τά κύματ' αυλακόνει,
κι' έρχεται κάποτε κι' έδω διά νά ξεφαντώνη.

Γειά σου, του λέν και τά παιδιά, και μπαίνουν 'στό καίκι
και ρίχνονται 'στά φαγητά σαν πεινασμένοι λύκοι,
κι' άρχισαν τό ξεφάντωμα βλοι ζωή και νεγάτα,
κι' έγέμιζαν και άδειαζαν εις τή στιγμή τά πιάτα,
κι' έστεκαν πλήθη νησιτικών ανά τήν προκυμαίαν,
θαυμάζοντα τόν Παναγήν, ήμάς και τήν σημαίαν.

Τοιοῦτον τι 'στόν Πειραιά συνέβη την Δευτέραν,
έκεινήν την μοναδικήν 'στά χρονικά ήμέραν,
διότι ό Κουταλιανός είχε τραπέζι: στρώση
και φίλους έπροσκάλεσε πολλούς νά ξεφαντώση·
άλλ' όμως προσκλητήρια δέν 'πρόφθασε νά στείλῃ,
και 'στό καίκι έτρεξαν και συγγενείς και φίλοι.

Ίδου και ό κατάλογος των φαγητών έν γένει:
Πρώτον καμηλοπάρδαλις εις τό σουβλί ψημένη,
κατόπιν λέων τρυφερός με ίνδικά καρύδια,
κατόπιν δρό πελώρια της Αύστραλίας φείδια,
σκουμπριά, δελφίνια, άχινοί, ξιφίαι και σαλιγάκοι,
πολύποδες, κροκόδειλοι και τρεις ούραγκουτάκοι.

Ό Παναγής ξεσκούφωτος και άνασκουμπωμένος
τά φαγητά έτοιμάζε πολύ κατεσπασμένως·
έβλεπ' έδω, έβλεπ' εκεί, έτρεχε άνω κάτω,
έγούρλωνε τά μάτια του, ως λέων έβρυχάτο,
ως βόας συνεστρέφετο και τή φωτιά έφύσας,
και άναμένα κάρβουνα κατέπινε με λύσσα.

Κι' ένθ οι φίλοι έτρωγαν έν μέσω του λιμένος,
ό Βαρουξής έπρόβαλε κατενθουσιασμένος,
και όπισθεν του μουσικήν Τραπεζουντιών σύρει,
κι' έξω φρενών μαζί μ' αυτούς πηδά 'στό τρεχαντήρι.
Κι' αρχίζει πιά ή μουσική τό λιγερόν νά παίζῃ,
και γίνεται γής Μαδιάμ άμέσως τό τραπέζι.

'Αλλ' ώ του θαύματος! Ίδου και οι προσκεκλημένοι,
πεινώντες, κατακίτρινοι και καταροδισμένοι·
όποία όμως έκπληξις, όταν αντί θηρίου,
έντός εκείνου του μικροῦ-μικροῦ τρεχαντηρίου,
είδαν άρχαίον γίγαντα με παιδική καρδιά
νά τους φωνάζῃ γελαστός «Γειά σας, καλά παιδιά».

Τότε δὴ τότε άρματα άντήχησαν βροντώδη,
οι κάτοικοι του Πειραιώς 'σηκώθηκαν 'στό πόδι,
γεμίζουν από πληθυσμόν πυκνόν αί παραλίας,
διέρχονται τόν Πειραιά πολλοί περιπολίοι,
καθένας διαδήλωσιν πολιτικήν φοβάται,
κι' έν μέσω τόσης ταραχής ό Παναγής βρυχάται.

«Αλλ' εξαφνα γιά μιὰ στιγμή τοῦ ἔρχεται νὰ ψάλλῃ, κι' ἐκ φόβου τὸν ἀκολουθοῦν ἀμέσως καὶ οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ καὶ πάλιν εξαφνα ὁ Παναγῆς θυμόναι καὶ βγάζει μιὰ βαρεῖα φωνή «γεμίστε τὸ κανόνι». Καὶ τότε σκέπτεται καθεὶς τὸ πῶς θὰ εἰσπορέσῃ νὰ φύγῃ ἀλλὰ γαλλικά ἢ «στὸ νερὸ νὰ πέσῃ».

Καὶ «μνήσθητί μου Κύριε» ἀνέκραζαν τὰ πλήθη, καὶ «Στήθι, κύρ Κουταλιανέ, Παναγιωτάκη, στήθι». Ἐν τούτοις ὁ Κουταλιανὸς ἀκόμη ἐπιμένει, καὶ τότε καὶ τι φρικτὸν εἰς μερικοὺς συμβαίνει· ἀλλ' ὁμως τὴν καταστροφὴν τῶν φίλων ἀναβάλλει, καὶ ἐκ δευτέρου ἀρχινᾷ ἰσπανικά νὰ ψάλλῃ.

Λέμβοι δὲ ἤρχοντο πολλοὶ κατὰ μεστοὶ ἀνθρώπων, καταγομένων ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων τόπων, ἤγουν λεμβούχων, ἀθλητῶν, βρακάδων, ἱερέων, Μαυραβουνίων, Ἰταλῶν, Κυπρίων καὶ Ὑδραίων, χωροφυλάκων, ἱπποτῶν καὶ μυστικῶν κλητῆρων, τυφλῶν, χωλῶν, κωφῶν, βωδῶν, καὶ ἄλλων ἀναπήρων.

Κι' ἐνῷ φωναὶ ἠκούοντο τριγύρω «ἔγρια μόλα», ἀπὸ μακρὰν ἐφάνησαν τὰ σωματεῖα δλα· ἀλλ' ὅταν ἐμφανίσθησαν κι' αἱ συντεχνίαι πᾶσαι, ὦ! τότε πλέον ἐγένεν ἐκεῖ τὸ μάλ' ἐβράσε. Κι' ἰδοὺ ὁ Κόκκος εξαφνα «στὴν κουπαστὴ ἀνέβη, καὶ ὁλος κατακίτρινος τοιαῦτα ρητορεύει.

«Χαῖρε, κλεινὲ Κουταλιανέ, ἀνδρεῖς τῶν ἀνδρείων, χαῖρε, δι' εἶσαι Ἡρακλῆς τῶν νεωτέρων χρόνων, χαῖρε δι' σὲ βλέπομεν ὅλοι μα; μ' αἷμα κρῦον, γιατί μᾶς μπάζεις τὰ πλευρά μὲ μιτ' γροθιά σου μόνον. Χαῖρε δι' εἶσαι κολοσσὸς καὶ τῶν γιγάντων γίγας, χαῖρε δι' ἀντίκρυ σου μᾶς θεωρεῖς ὡς μύγας.

Χαῖρε δι' εἶσαι καύχημα καὶ δόξα τῶν Ἑλλήνων, χαῖρε δι' κατέπληξες παντοῦ τὸν κόσμον ὅλον, χαῖρε δι' κατέπνιξες τὴν τίγριν «στὸ Λονδίνον, χαῖρε δι' «στὴν πλάτῃ σου βροντᾷ τὸ πυροβόλον. Χαῖρε, ὦ γόνε Αἰάντος ὁ τοῦ Τελαμωνίου, διότι παίζεις σίδερα ὡς εἶδος μπαστούνιου.

Χαῖρε δι' κατέβαλες τὸν Τοῦρκο Μπεχλιδάνη, χαῖρε πῶς τὴν Ἑλλάδα μᾶς ἔχεις καὶ σὺ μητέρα, χαῖρε δι' θνητὸς κανεῖς μαζί σου δὲν τὰ βάνει καὶ παίζεις πέντε κανταριῶν «στὰ δάκτυλά σου σφαῖρα, Χαῖρε δι' «στὸ πλάι σου κι' ἐγὼ θὰ ξεφωνήσω: «Δόστε μου, δόστε μου πᾶ σὶὼ κι' εὐθὺς τὰν γὰν κινήσω»!

Χαῖρε δι' ὁμηρικὸς καιροὺς μᾶς ἐνθυμίζεις, τὸν Αἰάντα, τὸν Ἑκτορα κι' ὅλην τὴν Ἰλιάδα, χαῖρε πῶς σπύθαις γύρω σου παλληκαριᾶς σκορπίζεις κι' ὅπου κι' ἂν πᾶς δίνεις μορφὴν Τιτάνος «στὴν Ἑλλάδα. Χαῖρε δι' κι' ἐμεῖς ἐδῶ οἱ ἀψυχοὶ καὶ κρύοι γινόμεθα «στὸ πλάι σου θηριωδῶς ἀνδρεῖοι.

«ὦ! ναί, τί χρόνοι ἐνδοξοὶ οἱ μυθικοὶ μᾶς χρόνοι! τί γίγαντες, τί Κύκλωπες, τί δράκοντες ἔξοδσαν! καὶ μὲ θεοὺς ἐμάχοντο ἐκ τοῦ συστάδην μόνοι, κι' ἐκεῖ φηλὰ «στὸν Ὀλυμπο τοὺς ἐπετροβολοῦσαν. Τότε δὲν εἶχανε σπαθιά, δὲν εἶχανε μαχαίρια, καὶ οἱ θεοὶ μὲ τοὺς θνητοὺς ἐπιάνοντο «στὰ χέρια.

Κι' ὅταν σὲ «λίγο χάνωνται οἱ γίγαντες ἐκεῖνοι καὶ σδύνωνται μαζί μ' αὐτοὺς οἱ μυθικοὶ αἰῶνες, ἡ τέχνη τόσους κολοσσοὺς μαρμαρωμένους στήνει καὶ «στοὺς θεοὺς ὑψώνονται βωμοὶ καὶ Παρθενῶνες! Τότε γεννᾷ ἡ χώρα μᾶς Αἰσχύλους καὶ Τυρταίους καὶ ψάλλει ὡς θεόπνευστος θεοὺς καὶ ἡμιθέους.

Σὲ «λίγο πάλι ἔρχονται τῆς κλεφτουριάς οἱ χρόνοι, ἐκεῖνοι τοῦ Πετρόμπεση καὶ τοῦ Κολοκοτρώνη. Καὶ τότε εἶχεν ἡ Ἑλλάς καὶ γίγαντας καὶ δράκους καὶ τότε μὲ κορμιὰ ἐχθρῶν ἐγέμιζε τοὺς λάκκους, καὶ τότε μ' ἔνα σὰν κι' αὐτὸ τοῦ Παναγῆ κατ' ἐκυνηγοῦσε τὴν Τουρκιά ὡς «στὴ Θεσσαλονίκη.

Χαῖρε λοιπόν, Κουταλιανέ, γιατί μᾶς ἐνθυμίζεις τὴν ἐνδοξὸν Ἑλλάδα μᾶς καὶ τὴν ἀνδρειωμένη, χαῖρε πῶς σπύθαις γύρω σου παλληκαριᾶς σκορπίζεις κι' εἶναι ἡ φήμη σου παντοῦ δαφνοστεφανωμένη. Χαῖρε δι' κι' ἐμεῖς ἐδῶ οἱ ἀψυχοὶ καὶ κρύοι γινόμεθα «στὸ πλάι σου θηριωδῶς ἀνδρεῖοι.

Εἶπεν αὐτὰ καὶ ἀρχισε ἡ συντροφιά νὰ ψάλλῃ τὸν ὕμνον τὸν ἐλληνικὸν μ' ὀχλοβοὴ μεγάλη, καὶ τότε ὁ Κουταλιανὸς μὲ μιὰ του χειραψία ἐπέφερε «στὸν ρήτορα ὡς εἶδος ἐκλαμψία. Μὰ νά! κι' ὁ Μπάμπης Ἀννινος «στὴν κουπαστὴ ἀνέβη, καὶ ὁλος κατακίτρινος τοιαῦτα ρητορεύει.

«ὦ φοβερὲ Κουταλιανέ καὶ Παναγῆ μεγάλη, ἐφάμιλλε τεράστιε τῶν ἀθλητῶν τῶν πάλαι, τί ἐποχὴ κατάλληλος, τί εὐτυχὴς ἰδέα, μὲ τᾶξιο τρεχαντήρι σου νάλθῃς εἰς τὸν Περαιά! Γύρισε «δὲς ὁλόγορα τί ἀμετραις χιλιάδες κάλπαις καὶ κάλπηδες μαζί καὶ κάλπικοι παράδες.

«Νέε Σαρψών, μᾶς ἀπειλοῦν καινούριοι Φιλισταῖοι, μᾶς ρίχθηκαν ὡς ἀγριοὶ αἰμοδιψεῖς κορέοι. Ἐμπα καὶ σὺ σὰν ἐφθασες «στὸν φοβερόν ἀγῶνα, καὶ χήμηξε μὲ μιὰ γερὴ γαῖδάρου σιαγόνα, δι' ὁμοιοπαθητικῆς, ἀλλ' ἀσφαλοῦς μεθόδου ἀνοίγων δρόμον εἰς ἡμᾶς καὶ στάδιον προόδου.

Εἶπεν αὐτὰ καὶ θούριον ἡ μουσικὴ ἀρχίζει, ὁ Παναγῆς σηκώνεται καὶ τὸ κατ' ἐκί τρίζει, φωνάζει «Ζήτω» μὲ φωνὴ σὰν ρωσικὴ καμπάνα καὶ σφίγγει μιὰ ὀλάκερη ἀμέσως νταμιτζάνα. Μὰ νά! κι' ὁ Μαυρογένης μᾶς «στὴν κουπαστὴ ἀνέβη, καὶ ὁλος κατακίτρινος τοιαῦτα ρητορεύει.

«Τὴ δύναμί σου, Παναγῆ, ἂν μοῦδινες γιά «λίγο, τῶν ἀδελφῶν, ποὺ λαχταροῦν γιά «λευθερίας φτερά, κόδω τὰ σίδερα μὲ μῖξ, κι' ὅλους τοὺς Σλάβους πνίγω «στοῦ Βόλγα καὶ «στοῦ Δούναβι τὰ κόκκινα νερά.

Εἶπεν αὐτὰ κι' ἐκάθισε σὰν λιγοθυμισμένος, ὅταν εὐθὺς ὁ Παναγῆς κατενθουσιασμένος τοῦ λέγῃ «Πατριώτη μου, τὴ δύναμί μου πάρτη», καὶ μ' ἔνα μόνο κίνημα τσακίζει τὸ κατάρτι. Μὰ κι' ὁ Μητσάκης μονομιᾶς «στὴν κουπαστὴ ἀνέβη, καὶ ὁλος κατακίτρινος τοιαῦτα ρητορεύει.

«Ποῦ εἰμεθα; ποῦ τρέχομεν; τί ἄρα νὰ ποθῶμεν; τί κάμνομεν; ποῦ βαίνομεν; πρὸς τί νὰ συναχθῶμεν;

Ὁ Παναγῆς Κουταλιανός, ὁ γίγας τῶν γιγάντων
ἥρως ἀρχαίας ἐποχῆς καὶ μυθικῶν συμδάντων.

Ἐξηντηλένης γενεᾶς ἐξηντηλέμοι γόνοι,
ἐκπροσωποῦντες ἐποχὴν ἀναιμικὴν καὶ κρύαν,
ᾧ τὴν δύναμιν, ἥτις τὸ πᾶν διέπει καὶ ἀνυψώνει,
τελοῦντες φόρον ἤλθομεν εἰς ἀμφιπανδαισίαν.
Μύρμηκες περὶ βούβαλον, περὶ τὸν γῦπα διάνοι,
περὶ τὸν νέον Γκιοῦλιερ τοῦ Ἀιλιποῦτ οἱ νάνοι».

Εἶπεν αὐτὰ καὶ ὁ Παναγῆς ᾧ τὰ μάτια τὸν κυττάζει,
καὶ ὁ ρήτωρ ἐκ τοῦ φόβου τοῦ ἕνα ποτήρι σπάζει·
ἀμέσως δὲ ἡ μουσικὴ τὸν ὕμνον ἀνακρούει,
καὶ ὁ πέριξ κόσμος ἐκθαμβὸς καὶ νησιτικὸς ἀκούει.
Μα νά! καὶ ὁ Γιαννόπουλος ᾧ τὴν κουπαστὴ ἀνέβη,
κιτρινωπὸς δὲ καὶ ἀλγῶν τοιαῦτα ρητορεύει.

«Καλῶς μᾶς ἤλθες, Παναγῆ, καὶ πάλι ᾧ τὴν Ἀθήνα,
τώρα ποὺ φόροι μᾶς κτυποῦν καὶ μᾶς πεθαίνει πείνα.
Γεῖά σου, μεγάλε ἀθλητῆ, Κουταλιανέ μου γεῖά σου!...
βάστα ἐσὺ τοὺς φόρους μᾶς καὶ δός μᾶς τὰ φαγεῖά σου».

Εἶπεν αὐτὰ καὶ ὁ Παναγῆς βουτᾶ μὲς ᾧ τὸ ἀμπάρι,
καὶ βγάζει ἕνα ζωντανὸ μὲ δρεὸ κεφάλαια ψάρι·

τὸ τρώει, καὶ μαζὶ μ' αὐτὸ ρουφᾷ καὶ μιὰ βαρέλα,
καὶ ἔνθ' οἱ ἄλλοι ἔτρεμαν, αὐτὸς ἔχαμογέλα.
Μὰ καὶ ὁ Ζολώτας ἔξαφνα ᾧ τὴν κουπαστὴ ἀνέβη,
καὶ ὅλος κατακίτρινος τοιαῦτα ρητορεύει.

«Κουταλιανέ, τὰ χέρια σου μοῦ φαίνονται ἀμόνι,
καὶ οἱ ὦμοί σου κιλλίδαντες, ποὺ πέφτει τὸ κανόνι».

Εἶπεν αὐτὰ καὶ ἑκάθισε πολὺ ἐξηντηλέμος,
ἀλλ' ὅμως καὶ ὁ Κουταλιανὸς πολὺ ἀγριεμένος
«Ἐμπρός, φωνάζει, μουσικὴ τὸν ὕμνον τῆς Γαλλίας».
καὶ ἐκείνη ἐκ τοῦ φόβου τῆς κτυπᾷ τὸν τῆς Ἀγγλίας.
Μὰ καὶ ὁ χρυσὸς μᾶς Παλαμᾶς ᾧ τὴν κουπαστὴ ἀνέβη,
καὶ ὅλος κατακίτρινος τοιαῦτα ρητορεύει.

«Ὁ νοῦς μου ᾧ τῶν παραμυθιῶν πετάει τὰ φτερά,
μὲ δράκων ἀνταμώνεται καὶ ἀντρεπωμένων πλήθη,
ποῦχουν τὴν δψι τρίμματη, τετράδυζα τὰ στήθη,
μὲς τὰ μαλλιά χρυσότριχα καὶ ᾧ τὸ κορμί οὐρά».

«Μ' αὐτοὺς ποὺ τὸ προσφάγι τους εἶν' ἑκατὸ ἀρνιά,
ποὺ δταν θὰ διψάσουνε στερεύουν τὰ ποτάμια,

πούχουν πατέρα Βελζεβούλ, κι' έχουν μητέρα Λάμια,
κι' όπου μετατοπίζουνε τούς βράχους σάν σκαμνιά.

«Γυρνῶ τόν νοῦ μου ὑστερα, Κουταλιανέ, σ' έσέ,
μὰ σάν τόν άπιστο Θωμά δέν ψάχνω, δέν συγκρίνω,
καί μέ κλειστά τά μάτια μου εἰς τήν ὑγειά σου πίνω,
γίγαντα, γυμνέ τῆς Ἀστραπῆς, Ἀκρίτα, κολοσσέ!

Χαῖρε, άτσαλένια δύναμις, παντοτεινή θεά,
όπου ένθ' κεφάλια σπᾶς, όλοι, μικροί, μεγάλοι,
σέ νοιόθουν άμα δείχνεσαι, χωρίς νά σπᾶν, κεφάλι...
Τεῖμαι ἔμπροστά σου; βάτραχος, πού μ' ένα δρό κοᾶ
ξαφνίζω ένα λέοντα, σταλιά σ' ὠκεανό,
αὐθάδης Λιλιπούτειος ἑστοῦ Γκιούλιδερ τή μύτη,
καί πέφτει τὸ ποτήρι μου καί τὸ κορμί μου φρίττει,
τρέμ' ἡ φωνή ἑστά χεῖλη μου, τὰ λόγια λησμονῶ.

Εἶπεν αὐτὰ καί τῶδαλε άμέσως ἑστὴν τρεχάλα,
όπότεν ὁ Κουταλιανός άρπάζει μία μπάλα,
καί παρ' ὀλίγο ἑστό σταυρὸ νά τοῦ τήν καταφέρη,
άν άνωτέρα δύναμις δέν τοῦπιανε τὸ χέρι.
Μὰ κι' ὁ Δαμβέργης έξαλλος ἑστὴν κουπαστή άνέδῃ,
καί όλος κατακίτρινος τοιαῦτα ρητορεύει.

«Δός μου ἑστά μοῦτρα μία γροθιά, Κουταλιανέ μου, δός μου,
νά ἑδῶ άπ' τήν άνάποδῃ τήν χαυραγή τοῦ κόσμου».

Εἶπεν αὐτὰ κι' ὁ Παναγῆς λοξά τόν άτενίζει,
δταν ὁ ρήτωρ έξαφνα τὰ κλάμματα άρχίζει·
άλλὰ ὁ κύριος Σουρῆς φόρα ζητεῖ νά πάρη,
καί τρέχων πρὸς τόν Παναγῆν, κατακυλᾷ σ' άμπάρι,
κι' άπό τ' άμπάρι μιὰ φωνή άκούεται νά βγαίνῃ:
«Όποία μαύρη άδυσσος ένώπιόν μου χαίνει!»
Πλὴν πάλιν επανέρχεται, ἑστὴν κουπαστή άνέδῃ,
κι' έτοιμοθάνατος σχεδὸν τοιαῦτα ρητορεύει.

»Σὲ προσφωνῶ, κύρ Παναγῆ, τῆς λεδεντιᾶς στολίδι!..
Σὲ βλέπω κι' άπ' τὸ φόβο μου μέ πάει ριπιτίδι.
Τράβα μέ τὸ καῖκι σου μακρὰ άπό ἑδῶ πέρα,
καί χόρταινε μ' άμόλυντο θαλασσινὸ άέρα·
άκόμη φοδερώτερος προσπάθησε νά γίνης,
καί οὔτε κάλπικο παρὰ ποτέ σου νά μὴ δίνης,
άν ὁ Τρικούπης κυβερνᾷ ἢ άν ὁ Δεληγιάννης,
μὴ βάζης κάλπῃ βουλευτοῦ, συνδυασμοῦς μὴν κάνης,
καί οὔτε γιὰ παράσημα καὐμὸ καί σὺ νά ἔχης...
φθάνει νά ἦσαι Παναγῆς κι' άκούραστος νά τρέχης
μ' αὐτὰ τὰ δρό ναυτόπουλα καί μέ τόν άδελφὸ σου,
καί τῶν άγώνων ἡ Ἑλλάς νά ἦναι τῶναιρό σου.
Γεγά σου λοιπόν... άξένοιαστος ἑστό κῦμα νά θερρεύης,
καί Παναγῆδες νά γεννᾶς ἐκεῖ πού ταξειδεύεις».

Εἶπεν αὐτὰ κι' ὁ Παναγῆς ὀλίγον έφτερνίσθη,
κι' εὐθὺς ὁ κύριος Σουρῆς ἐκ νέου έγκρεμίσθη.

Ἦν δὲ κι' Ἀναγνωστόπουλος ἐκεῖ καί Μαντζαβίνος,
καί ὁ Μερκούρης ὁ γιαντρός, κιτρινωπὸς κι' ἐκεῖνος,
δοτις έν μέσῳ σιωπῆς ἑστὴν κουπαστή άνέδῃ,
κι' έν πνεύματι έκλογικῶ τοιαῦτα ρητορεύει.

«Σ' εὐχομαι πάντα οὐριον, κύρ Παναγῆ, ταξειδί,
καί μαῦρο σέ παρακαλῶ νά ρίξης τοῦ Λεδίδῃ».

Κι' έν μέσῳ ἤχων μουσικῶν, άλλαγμῶν καί βρόντων,
έν μέσῳ πλήθους θεατῶν ὕμνούντων καί άδόντων,
έν μέσῳ τόσης ταραχῆς καί τούων σωματείων,
συγκρούσεων, προσκρούσεων καί άλλων τεραστίων,
χωρίς κανεῖς τὸ τρομερὸν συμβάν νά καταλάβῃ,
ὁ Παναγῆς μετέωρον σηκώνει τὸ καράδι.

Τότε δ' άντήχησαν φωναί πεινόντων κατὰ κόρον:
«Ζήτω ἡ σύμπασα Ἑλλάς μετὰ τῶν περιχώρων».
Τέλος πατοῦν τὸ ἑδαφος καί οἱ προσκεκλημένοι,
κι' έξ ὄλων μία δέησις ἑστά χεῖλη άνεβαίνει,
διότι σφοί κι' άδλαβεῖς κατῶρθωσαν νά ἑδγουν,
καί όλοι κατακίτρινοι φεύγουν κι' άκόμη φεύγουν·
μόνον ὁ Κάνδης έπεσεν έν μέσῳ τοῦ λιμένος,
κι' άκόμη ἐκ τοῦ φόβου του εύρίσκεται βρεγμένος.

Καί ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' άλλους λόγους άγγελίαις.

Εἰς τὸ άθάνατο κρασί ριχθῆτε τοῦ Παυλίδη,
πού δύναμιν καί ὄρεξιν καί φαντασίαν δίδει.

Προκηρύττομεν εἰς όλους, ὅτι ὁποῖος θέλει νάχη
ὄρεξι ἑστό φαγητό του κι' ὑγιέστατο στομάχι,
ᾧς σκεφθῇ πὸς πρέπει πλέον καί κοντὰ εἰς ὅλα τάλλα
νά προμηθευθῇ άφεύκτως τῆς Γλυκόβρυσης τὸ γάλα.
Τὸ κατάστημα ἑστὸν δρόμον τὸν τοῦ Παρθεναγωγείου,
άντικρὺ καί δεξιόθεν τοῦ γνωστοῦ σας Ἀρσακείου.
Εἰς τὸν Πειραιᾶ δὲ εἶναι εἰς τοῦ Πλούτωνος τὸν δρόμο,
ἑστὸν σταθμὸν Σιδηροδρόμου... κι' ὅλα ταῦτα έν συντόμῳ.

Χαβιάρι Γέλβας καί τυριά καί μπύρα ἑστὴν μπουκάλα.
σαμπάνια άνεκτίμητη καθὼς καί τόσα άλλα,
τούτέστιν αὐγοτάραχα καί τοῦ κουτιοῦ σαρδέλαις,
τοῦ Θανοπούλου τὸ λαμπρὸν κοσμοῦν παντοπωλεῖον,
πού κεῖται ἑστό Βασιλικὸν ἐκεῖ Φωτογραφεῖον.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὴ γραφοῖο — μέσα ἑστό τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβῃ — κι' άπό τοῦδε συνορεύει
μέ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ένα κάποιον Φαρμακεῖον.

Καφενέ τῶν «Εἰς Φρονούντων» — νύκτα ἑμέρα συζητούντων,
μέ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες άλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καί μιὰ μάνδρα μέ γαϊδούρια.